

steren sagde, men den ærede Minister endte med at sige, at et Lovforslag var færdigt fra Regjeringens Haand, og at det vilde blive — ikke forelagt Rigsdagen, men afleveret til en Commission. Det er vist gaaet flere ærede Medlemmer som mig, idet en Kuldeghsen kom over mig, da jeg hørte, at et Forslag af den Art atter! skulde gaae tilbage til en Commission, der nu i 3^{1/2} Aar har arbejdet i Sagen uden, saavidt jeg forstod, at komme videre end til at indsende til Ministeriet to forskjellige Forslag fra to af dens Medlemmer uden noget dertil hørende Arbejde. Naar vi nu erindre, at denne Commission er sammensat af berømte, dygtige og kyndige Mænd, saa er der kun en ringe Vorgen for, at Commissionen vil tilendebringe Behandlingen af Regjeringens Forslag i en nogenlunde rimelig Tid, og jeg tillader mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at hvor mægtig han end er, har han dog kun ringe Magt ligeoverfor en saadan Commission. Der er altsaa, forekommer det mig, ikke saa Grunde, der kunne tale for ikke at lade denne Sag blive i Regjeringens Haand, men at tage den i vor egen og see, om muligt, at faae den ført videre. Det er nu paa 13de Aar, siden det blev vedtaget som en Grundpille for Forsatningen, at Rævningeretten skulde indføres, men endnu har ingen af Landets Ministre før den nuværende høitærede Minister udarbejdet noget Lovforslag i saa Henseende eller gjort noget alvorligt Skridt for at gennemføre Sagen. Derimod har eet af Rigsdagens Medlemmer forelagt et saadant Lovforslag, og det er ikke her blevet underkjendt som ubrugeligt; der kan være mangfoldige Ting at forandre deri, men der er endnu Ingen, som har sagt, at det ikke er et Arbejde, hvorpaa der jo kan bygges videre. Hvorfor skulde da Rigsdagen ikke fortsætte dette Arbejde og søge gennem et Udvalg at faae vedtaget Loven i en saadan Skikkelse, at den kan være tjenlig? Skulde Thinget, skulde Rigsdagen saa aldeles mangle Kræfter, eller skulle disse staae saa uendelig tilbage for de Kræfter, Regjeringen har

til sin Raadighed, at vi derfor skulle flyde denne Sag fra os, der, saavidt jeg troer, har Thingets udeelte Interesse? Har ikke det ærede Medlem, der sidder nærved mig, Rigsdagsmanden for Roeskilde (Liebe), givet det meest uomtvistelige Beviis paa sin Dygtighed til at arbejde i denne Sag; have vi ikke med Forsøgelse hørt det Foredrag, han igaar holdt, og hørt paa de mange gode Grunde, han har anført baade for og imod forskjellige Ting, som Loven indeholder. Naar vi altsaa her i Thinget maae kunne gjøre Regning paa at have Kræfter, der kunne føre dette Lovforslag videre, saa troer jeg ikke, det er rigtigt, at vi følge den høitærede Ministers Opfordring til at vise det fra os og lægge det i Regjeringens Haand. Dersom et Udvalg her arbejder sammen med den ærede Minister, og — det er der jo Intet til Hinder for — dersom det tilfalder de Folk, som det troer istand til at yde Bidrag til at give Loven en brugbar Skikkelse, vil da ikke en saadan Behandling her i Thinget være en stor Hjælp for den ærede Minister til at faae de andre Arbejder, han talte om, paaskyndede, vil den ikke være en stor Støtte for ham, dersom han, naar Rigsdagen er gaaet fra hverandre, og naar den sieblifikke Interesse for denne Sag har tabt sig, skulde finde, at Strømmen i det Hele er ham imod, at mangfoldige Jurister langtfra interessere sig for denne Sags Gjennemførelse, men ville arbejde derimod? Jeg bilder mig ind, at den Interesse, den ærede Minister har for Sagen, kun kan styrkes ved, at den her behandles i et Udvalg.

Rettelser.

- Nr. 58, Sp. 914, Lin. 9 f. n.: „disse“ læs: „Denterne af Indkvarteringsfonden“
 — 60, Sp. 942, Lin. 7—8 f. o.: „nyttigste“ læs: „nyeste“
 — 61, Sp. 961, Lin. 11 f. n.: „Stranholm, Fruxell“ læs: „Strinholm, Fryrell“
 — — Sp. 963, Lin. 19 f. n.: „Læreaanstalt og ikke ved“ læs: „Læreaanstalt; det er ikke“